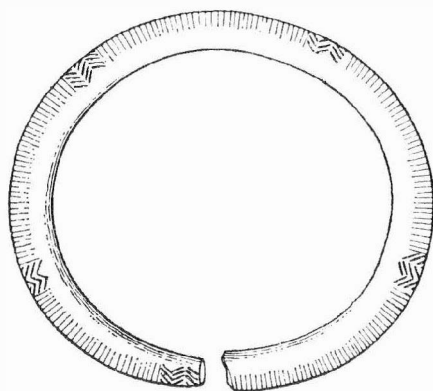

ARCHEOLOGICKÝ ÚSTAV ČESKOSLOVENSKÉ AKADEMIE VĚD
V BRNĚ

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1973

BRNO 1974

Delle ist (Taf. 94), innen eine dünne Glasur. Die Gruppe von kleineren Töpfen mit innerer Qualitätsglasur hat geöffnete Ränder mit verschieden angesetzter linsenförmiger Abrundung (Taf. 95 : 6—8). Scherben von dreifüssigen Reindeln weisen auf Exemplare mit durchbogenen Hornfüßen und zapfenförmigem Griff, unter dem wiederum das typische rundliche Grübchen ist, innen braun glasiert (Taf. 95 : 5). Der sporadische Beleg einer Schüssel hat den Rand herausgezogen. Ein ebenfalls vereinzelt belegter Flaschentyp ist aus geschlemmtem sehr qualitätsmäßigem Material, der schmale Hals trägt Spuren eines Windens während der Herstellung auf der Drehscheibe; der Scherben ist unter dem Hals mit zwei horizontalen Ritzlinien verziert, innen und im unteren Teil auf der Aussenseite ist er braun glasiert (Taf. 95 : 9).

Belege von Kacheln, ebenfalls sehr fragmentarisch, bilden zwei Gruppen. Die erste Kachelgruppe auf der Funktionsseite ist grün glasiert und hat gesims- und topfförmige konvexe Formen mit verschiedener plastischer Verzierung: 1. plastischer Streifen blattförmigen Laubes in zwei sich überdeckenden Reihen (Taf. 96 : 1). 2. Zahnschnitt zwischen zwei bogenförmigen Leisten (Taf. 95 : 11). 3. Teil der Stirnwand mit Streifen länglicher Einschnitte zwischen Linien, Überreste blattförmiger Durchbrechungen, begrenzt mit parabolischen Linien und mit Knubben in Form ovaler Buckel und Kügelchen (Taf. 96 : 2). 4. Bruchstück mit Stirnverzierung plastischer Linien und eines Dreieckes (Taf. 95 : 12). 5. Teil der Stirnwand eingesäumt mit einem zweifach abgestuften Rahmen und einem plastischen Dreiblattmotiv in der Ecke (Taf. 95 : 10). 6. Teil eines Bogengesimses mit dunkelbrauner Glasur (Taf. 95 : 13).

Die zweite Kachelgruppe zeichnet sich durch ein korniges unglasiertes Material aus. Es gelang eine fast komplette Rekonstruktion einer Kachel durchzuführen, die auf eine konvexe Topfform weist, mit eingerahmter rechteckiger Stirnwand, die nach innen facettiert eingefallen ist. Die Mantelwand hat abgerundete Ecken, die Mündung ist zu einem linsenförmigen Profil herausgebogen, auf der Aussenseite gerieft, auf der Berührungsseite ist sie beiderseitig zur Stirnplatte beworfen, in den kürzeren Seiten hat sie Aufhängeösen (siehe Taf. 96 : 3). Die eckige Variante hat rechtwinkelig zwei Stirnwände angesetzt.

Oberhalb des mittelalterlichen Horizontes war weiteres keramisches Material aus dem Zeitabschnitt nach dem Dreissigjährigen Krieg verstreut.

VÝZKUM NA „KARTOUZCE“ V DOLANECH 1973

(okr. Olomouc)

VÁCLAV BURIAN, Vlastivědný ústav, Olomouc

(Tab. 97—99)

Systematický výzkum pokračoval 3.—20. července 1973 v návaznosti na předcházející etapu prokopáním plochy čtverce LXXVI. Předmětem našeho zájmu byla především vodovodní rýha v příčné ose kostela směřující k místnosti O a další odkryv této prostory.

Jak bylo konstatováno v roce 1972¹, zalamuje se jižní zdivo kostela F a severojižním směrem přechází ve východní stěnu místnosti O. Obdobně jak je tomu na severní straně kostela, vzniká tak i v jižní stěně protilehlý portál, propojující kostel s prostorami na jižní straně areálu. Špaleta portálu široká 152 cm přerušuje tedy jižní zeď kostela, je rovná, vyzděná z cihel a zasahuje do ní ve zbytcích kostelní dlažby (čtvercové dlaždice, cihly). V koruně zdiva na západní straně špalety byl ve výši 89 cm zjištěn pozůstatek závorového kanálku se stopami cihlového obezdění při ústí a na konci, široký 22 cm, dlouhý 179 cm (výška zůstala nejistitelná pro narušení zdiva). Kapsovitý výklenek v protější straně špalety, sloužící k uložení zhlaví závorového trámce při uzavření, byl zachován hloubkově (15 cm), původní světlost 15 × 15 cm však byla druhotně porušena vertikálním zvětšením ústí. Při jižní straně špalety je osazeno pískovcové ostění, jeho postranní dílce spočívají na prahu, který převyšuje dlažbu špalety o 6 cm a je uprostřed silně sešlapán. Boční dílce ostění vystupují do špalety o 17,5 (západní) a 18 cm (východní strana) a jsou líci obráceny k jihu, do prostory O. Trnože jsou do výše 70 cm dvojnásobně tupouhle okoseny do sotva znatelných zlomů. Výše pak je každý trnož shora zešikmen a na tuto nakloněnou rovinu dosedá profilmovaná část, která od vnitřku portálu začíná úzkým okosením, po něm následuje oblý výžlabek, dále obloun, ostroúhlý drobný výžlabek a opět oblý výžlabek. Ze západní strany ostění zůstal in situ jen dolní dílec se čtvercovým dlabem na severní líci. Východní strana má v původním uložení dva dílce, na horní ploše zůstala vrstva malty proložená bridlicí jako podklad dalšího dílce. Také na této straně ostění jsou na jeho rubu (severní straně) dva čtvercové dlaby, umístěné asymetricky nad sebou. Fragmenty dalších horních částí ostění (nikoli však předpokládaného lomeného oblouku) byly v dolní destrukci (280 cm hluboko) před líci portálu. Z uvedeného je zřejmé, že dveře tohoto druhého jižního portálu se otvíraly do kostela a vchodu bylo často používáno.

V jižní stěně kostela je západně od popsaného druhého jižního portálu zbytek výklenku (u prvního portálu je výklenek situován východně), umístěný 20 cm nad úroveň dlažby, široký 88 cm a hluboký 53 cm, výška je neměřitelná pro destrukci zdi. Lícování zdiva z lomového kamene je ve výklenku hrubě omítnuto vápennou maltou, jejíž struktura připomíná na povrchu pěchování do deskového bednění.

K pozoruhodným zjištěním se došlo při dalším výzkumu vodovodní rýhy, směřující zhruba na osu druhého jižního portálu, jejíž část byla odkryta v roce 1972². Odkrytí rýhy postoupilo jižním směrem, její příčný profil vyzděný z cihel se v tomto úseku vcelku nemění: v úrovni dlažby má zde rýha šíři 56 cm, v hloubce od západu 16 cm, od východu 8 cm (rozdílná úroveň dlažby) se příčný profil rýhy zužuje na 39 cm, čímž je vytvořen oboustranný ústupek, od něhož činí hloubka rýhy 35 cm. Pod prahem portálu je rýha zužena na 32 cm, přesahuje nepatrně jeho jižní okraj a končí. Cihlové vyzdění rýhy je pod prahem ve výši 25 cm nad maltovým dnem uzavřeno břidlicovou plotnou, mezi níž a prahem portálu je výplň z lomových kamenů pojených maltou. Nález zbytků potrubí přinesl opět konkrétnější poznatky. Na dně rýhy 17 cm severně od prahu byly na dvou cihlách položeny zbytky dolní partie potrubí z jedlového dřeva³ a železného spojového prstence. Přes značnou zlomkovitost se ukázalo, že dřevěné roury měly průměr 11 cm, sílu stěny asi 2 cm, prstec byl nabit do středu stěny, roury však nebyly spojeny na doraz, jejich ústí sahala asi 1 cm před střední žebro spoje. Jak bylo řečeno, vodovodní rýha zasahuje jen nepatrně pod prahem do místnosti O. Sonda vykopaná v jejím prodloužení ukázala, že systém zůstal v tomto jižním úseku nedokončen.

Místnost spojená popsaným portálem, přiléhající k jižní stěně kostela, označená literou O, byla ve východní části odkryta již r. 1968⁴. Tehdy jsme ji označili jako jižní úsek západní strany obdélníka křížové chodby. Tento názor se prozatím nemění, může však být během příštího výzkumu korigován zjištěním, že úsek chodby D pokračuje dále k západu — pak by měla prostora O funkci odbočky ke kostelnímu chóru. V každém případě šlo o komunikační prostoru velmi často užívanou mnichy z jižní části kláštera, kteří se scházeli několikrát denně v chóru, což je zřejmé např. z opotřebování pískovcového prahu.

Uložení destrukčních vrstev v místnosti O bylo značně složitě. V maximálním profilu 280 cm uprostřed místnosti byla pod humusem rozloženým v síle 10 cm vrstva drobné stavební suti s ojedinělými kameny mocná 100 cm, dále 60 cm malta s lomovými kameny a shluky klenebních cihel, 110 cm obdobná vrstva, ale cihly jsou v ní jen porůznu. Toto zvrstvení však nebylo rovnoměrné, jak ukázalo uložení celých bloků cihlového zdiva.

Místnost uzavírá na severní straně společně zdivo kostela, od východu má samostatnou zeď, která je známa již od roku 1968, rovněž na protilehlé straně je ohraničena zdí, do jihu zůstává otevřena napojením na táhlý úsek chodby D. Prostora, orientovaná podélně ke kostelu, má vnitřní půdorysný rozměr 653 × 350 cm. Kromě již popsaného portálu je stavebně zajímavý výklenek ve východní zdi, známý v podstatě již od roku 1968. Nyní je možno jeho popis doplnit. Výklenek má v zádech dva okenní otvory, je široký 490 cm, hluboký 31 cm. Jeho dolní úroveň tvoří parapet 52 cm vysoký, ve výšce 140 cm nad parapetem je na jižní straně zbytek obloukového zaklenutí. Horní plocha parapetu sloužila zřejmě jako sedadlo, kryté pravděpodobně deskou, jak naznačuje zakončení obílené omítky na zádech výklenku v pruhu širokém 4,5 cm nad zdivem parapetu i pokračování tohoto pruhu 6 cm hluboko do obou boků výklenku, kde tyto dutiny ukazují na uložení zhlaví deskového obložení.

O portálu, který spojuje prostoru O s kostelem F a je do ní obrácen lící, byla již zmínka. V západní zdi, 122 cm jižně od zlomu severozápadního rohu místnosti, je další vstupní otvor. Zdivo kolem vstupu je lícováno z cihel. Z technických důvodů (rozšíření základny kontrolního bloku) mohly být v současné době zaznamenány jen některé údaje: vstupní otvor je široký 108 cm, cihlový práh má šíři 28,5 cm a převyšuje úroveň maltové podlahy prostory o 16 cm.

Výrazné stopy destrukce klenby ve vějířovitých formacích cihel jsou známy z výzkumu východní části prostory O od roku 1968. Destrukce vyplňující místnost obsahovala ve východní části nepravidelné shluky cihel formátu 20 × 15 × 6,5 cm (typ II)⁵, které někdy tvořily i bloky pojené maltou. Od hloubky 150 cm níže nabývala tato nahromadění cihel na výraznosti. Byl jimi obklopen celý blok klenebního pole cviklového tvaru o maximální šířce 90 cm a délce 290 cm, jeho síla odpovídala uvedenému délkovému rozměru cihly II. typu a s vrstvou omítky činila 23 cm. Cihly byly vázány běhounovitě do mírně vyduťte formace, vzepětí této oblony činilo maximálně 4 cm. Blok spočíval od doby devastace objektu roku 1425 v nakloněné, funkčně obrácené poloze, způsobené překlopením při dopadu: omítnutá lící konkávní plocha byla obrácena vzhůru, neo-mítnutá rubní strana opačně dolů. Méně typické stopy po klenbě byly v západní části prostory. Zde byly v hloubce 180 cm shluky cihel formátu 28 × 13,5 × 7,5 cm (typ I), také na jejich úložných plochách se udržely klínovité vrstvy malty, což by opět ukazovalo na klenební funkci nebo záklenek západního vstupního otvoru. Na obou typech cihel se vyskytoval výrazný otisk psí tlapy.

Úroveň podlahy, tvořená souvislou vrstvou vápenné malty, byla odkryta v absolutní hloubce 290 cm. Odhalené partie zdiva uvnitř místnosti jsou pokryty bílenou omítkou s místy primárně poškozenými za devastace. Doklady břidlicové krytiny se objevily v destrukci 230 cm hluboko ve východní a severní části místnosti.

Z nálezů vedle již vzpomenutých zbytků vodovodního potrubí v kostele byly zaznamenány z prostory O v menším počtu stavební hřeby, železný klínek a ve dvou exemplářích patrně postrojové součástky. Jde vždy o dvojice vzájemně provléknutých železných oček, z nichž jsou vykovány hrotité řapy, které byly zatlučeny do dřeva a zajištěny ohnutím přečnávajících špicí.

Rovněž keramika, jako obvykle ve střepech, byla pohozena v severní části prostory O v hloubce 280 cm, tedy na podlahové úrovni. Hmota keramiky byla opět různé struktury a zbarvení od bělavého tónu po načervenalý, šedý až černý. Na venkovní ploše dna byla zjištěna lasturovitá stopa po odřiznutí. Okrajový střepek jednoho exempláře byl rozevřený s vnitřním vyžlabením pro poklici a dvěma rytými linkami, jiný mírně rozevřený okraj se zaobleným ústím má na venkovní straně dva výžlabky. Střepey kachlů ukazují na hrncové konkávní formy se čtvercovým ústím, okraj má buď kyjovitě zesílený a poněkud vytažený profil, nebo zaoblené ústí, profil dovnitř prohnutý a vytvářející tak břitovou římsu. Nálezy osteologických dokladů nebyly odborně zpracovány.

P o z n á m k y :

¹ PV 1972, 84.

² Tamtéž.

³ Podle posudku dr. Em. Opravila.

⁴ PV 1968, 64.

⁵ Ve zdívu kartuzie (obvykle při jemnějším licování zdíva a v klenbách) bylo použito celkem 8 typů cihel. Viz Zprávy Vlastivědného ústavu v Olomouci 1969, č. 144, 15.

Grabung der „Kartause“ in Dolany 1973 (Bez. Olomouc). Bei der Grabung im Jahre 1973 hat man gering die Masse der Konventkirche (F) erfasst und den wesentlichen Teil des Raumes O abgedeckt, der an die Kirche ungefähr in der Mitte ihrer Südseite anschliesst. Mit der Kirche ist der Raum O durch ein profiliertes Sandsteinportal verbunden, dessen Vorderseite nach Süden gekehrt ist, also in den Raum O, die Tür hat man in das Kircheninnere geöffnet. Zu ihrer Sicherung diente ein Sperrbalken, wie der Rest eines Kanälchens im Gemäuer westlich vom Portal zeigt, in das der Balken eingeschoben wurde. In diesem Teil des Gemäuers befindet sich auch ein wenig oberhalb des Fliesenniveaus der Kirche eine Nische. Ungefähr in der Achse des Portales setzt eine waagrechte Rinne fort, deren erster Abschnitt im Jahre 1972 abgedeckt wurde. Sie ist auch weiterhin mit Ziegeln ummauert, bei dem oberen Rand der Rinne bildet die Ummauerung einen beiderseitigen Mauerabsatz für den Deckel, den noch die Pflasterung der Kirche überdeckte. Die Rinne verläuft unter der Sandsteinschwelle des Portales, etwas in den Raum O reichend und endet (die Sonde in ihrer Verlängerung zeigte, dass die Wasserleitung hier unbeendet blieb). Auf dem Boden der Rinne war eine Schicht von Kalkmörtel verschmiert, aber knapp bei der Schwelle in der Spalette (Wandlehne) des Portales waren hier zwei Ziegel gelegt und auf diesen in ursprünglicher Lage blieb unverseht der Rest einer Rohrleitung. Trotz des ziemlich fragmentarischen Erhaltungszustandes zeigte es sich, dass der Mantel des eisernen Verbindungsringes in die Mündung des Holzrohres nicht bis zur Mittelrippe eingeschlagen war. Die Röhren waren aus Fichtenholz, hatten einen Durchmesser von 11 cm, die Stärke der Wände betrug ca. 2 cm, der Ring war in ihre Mitte eingeschlagen.

Der Raum O war in einem kleineren Ausmasse bereits im Jahre 1968 abgedeckt worden. Seine Ausmasse betragen 350 × 653 cm und räumlich knüpft er an den südlichen Teil (D) des Kreuzganges an: er ist entweder seine nach Norden rechtwinkelig gebogene Fortsetzung, oder er bildet eine selbständige senkrechte Kommunikationsverbindung mit der Kirche (dieses Problem wird durch die zukünftige Grabung des Terrains weiter im Westen gelöst werden). Es handelte sich um einen häufig benützten Durchgangsraum. Ausser dem bereits erwähnten Portal im Nordgemäuer, das in die Kirche führt, ist hier eine Nische in der Ostwand bemerkenswert, bekannt ebenfalls aus der Grabung 1968. Nach der gleichzeitigen kompletten Abdeckung erwies es sich, dass ihre Breite 490 cm beträgt und ihr Parapett war vermutlich mit einer Holzplatte ausgekleidet und diente als Sitz. Auf der Westseite hat der Raum eine zweite Eintrittsöffnung mit Ziegeln fassoniert, deren Gesamtabdeckung jedoch Gegenstand der späteren Grabung sein wird. Ziemlich konkrete Vorstellungen konnten von der Einwölbung des Raumes mit Ziegeln von zwei Typen gewonnen werden, die in der Destruktion im Inneren des Raumes einesteils in fächerartigen Formationen, anderenteils als kompakter zipfelförmiger Block mit deutlicher Erhebung der Rundung erhalten blieben. Es kam das Signieren von Ziegeln mit dem Abdruck einer Hundepfote vor. Das Niveau des Fussbodens bildet eine zusammenhängende Schicht von Kalkmörtel. Die Aussenseite des Gemäuers im Inneren des Raumes ist mit weissem Bewurf bedeckt. Überreste von einer Schieferdecke fand man im niedrigsten Niveau der Baudestruktion.

Zu den Funden gehören vor allem die beiden hier bereits geläufigen Typen des Baunagels (Zimmermann, Dachdecker), ferner Paare durchzogener eiserner Ösen, die mit spitzigen Dornen beendet sind und ein eiserner Keil. Das keramische Scherbenmaterial hat verschiedene hier gleichfalls übliche charakteristische Merkmale, wie muschelartige Spuren nach dem Abschneiden des Bodens, Innenglasur, geöffneten Rand mit einem Absatz für den Topfedeckel, Verzierung mit einer geritzten Linie. Die Kachelbruchstücke weisen auf konkave Formen mit viereckiger Mündung, mit scharfem Gesimse innen unter dem Rand und Innenglasur.

DÍLČÍ VÝZKUM ZANIKLÉ STŘEDOVĚKÉ VESNICE VILÉMOV U RUPRECHTOVA

(okr. Vyškov)

DAGMAR ŠAUROVÁ, Historické museum města Slavkova

R. 1973 jsme se vrátili k výzkumu zaniklé středověké vesnice Vilémov na úpatí Dražanské vysočiny, opodál hájenky Maliná. Lokalita se nachází v lesní trati Na prostředních, zvané též Na barvíčku podle tamní vegetace anebo Krchůvek podle mohylovitých vyvýšenin, kterými jsou — jak se při výzkumu ukázalo — překryty destrukce zaniklých stavení. Upozornil nás na ni univ. prof. MUDr. Ervín Černý, rodák ze sousedního Podomí, který také předběžně zaměřil všech 22 destrukcí i s jejich předpokládaným příslušenstvím.

V předchozích letech jsme odkryli půdorys tříprostorového stavení, označený v plánu E. Černého č. 1. Východní zasypaná část se silným zdívem překrývala rotundovitý sklep, v západní části jsme zjistili dílenský objekt s podkovovitou, mírně zahlobenou pecí, která byla zaplněna amorfním železem a železnou struskou. Obě části domu dělila od sebe vstupní chodbička.

Odkrytá pec je prvním typem svého druhu na našem území a mohou být vzneseny pochybnosti, zda jde skutečně o pec železářskou a ne pouze běžnou pec kuchyňskou. Bylo proto záměrem pokračujícího výzkumu především zjištění, jakých pecí se používalo v ostatních staveních středověkého Vilémova.

Zvolili jsme k odkryvu destrukci, označenou v plánu E. Černého č. 14. Jevila rozměry přibližně 6×7 metrů a vystupovala z terénu zřetelnou, obdélnou, ale nepravidelnou, na západním rohu vzhůru protaženou vyvýšeninou, v níž jsme podle znalostí z jiných lokalit předpokládali destrukci pece.

Odkryv však ukázal, že objekt č. 14 je zcela bez pece. Jeho kamenné zdivo o síle 100 a 120 cm je oboustranně lícováno a kubatura z destrukce dovoluje představu, že bylo vysoké asi 180 cm. Pod destrukcí uvnitř objektu byla hlinitopísčítá podlaha. Její okraj měří na straně SV 290 cm, SZ 335 cm, JV 300 cm a JZ 250 cm. Vyzdívání bylo provedeno na hlinu, která je dnes světlehnědé barvy a zřejmě byla kvalitní, protože zachovalé zdivo je dodnes velmi pevné. Nebylo zjištěno žádné přerušení zdiva pro vchod do místnosti, což znamená, že zůstal nad úroveň zachovalosti čili, že do místnosti se zvenku sestupovalo. Nálezová situace však neukázala s jaké výšky.

Vzhledem k malým rozměrům odkrytého půdorysu soudíme, že byl pouhým hospodářským příslušenstvím jedné usedlosti o více objektech. Podle etnografických analogií lze soudit na špýchar.

Na základě dosavadních nálezů keramiky datujeme trvání Vilémova předběžně od pol. 13. do 15. stol. Keramiky je však poměrně málo a zcela chybějí jiné nálezy. Protože v destrukcích se nejeví stopy po požáru a rychlém opuštění sídel, jaké známe z jiných lokalit, předpokládáme, že k zániku Vilémova došlo po postupném a záměrném vysídlení, kdy obyvatelé vzali vše užitečné a potřebné s sebou.

Teilgrabung der mittelalterlichen Dorfwüstung Vilémov bei Ruprechtov (Bez. Vyškov). Im Jahre 1973 erneuerten wir die Grabung, wo wir vor Jahren den Grundriss eines dreiräumigen Baues mit rotundenartigem Keller und einem Werkstattobjekt abdeckten, in dem wir einen Eisenverhüttungssofen feststellten, vorläufig den ersten dieses Types auf unserem Gebiet. Im Jahre 1973 deckten wir den Grundriss eines einräumigen Baues von kleineren Ausmassen, aber mit starkem Steingemäuer ab. Er hatte keine Feuerstätte, und daher nehmen wir an, dass es sich um einen selbständig stehenden Speicher handelt, der ein Bestandteil der Ansiedlung mit einigen Objekten war.

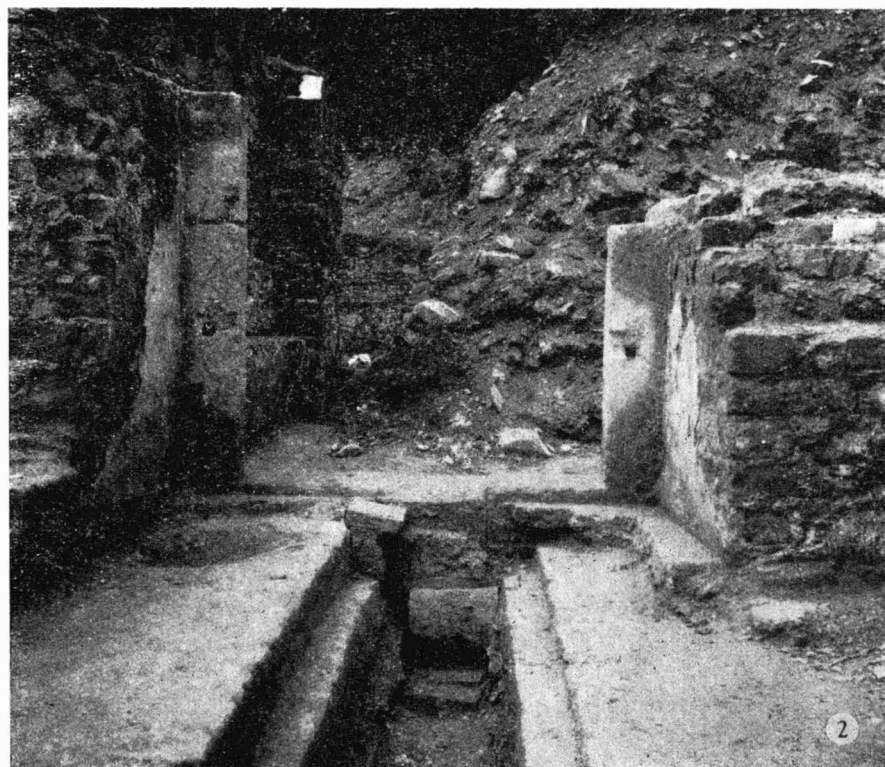
ZJIŠŤOVACÍ VÝZKUM ZANIKLÉ STŘEDOVĚKÉ VESNICE BOHUŠKY, OBEC RAŠOVICE

(okr. Vyškov)

DAGMAR ŠAUROVÁ, Historické museum města Slavkova

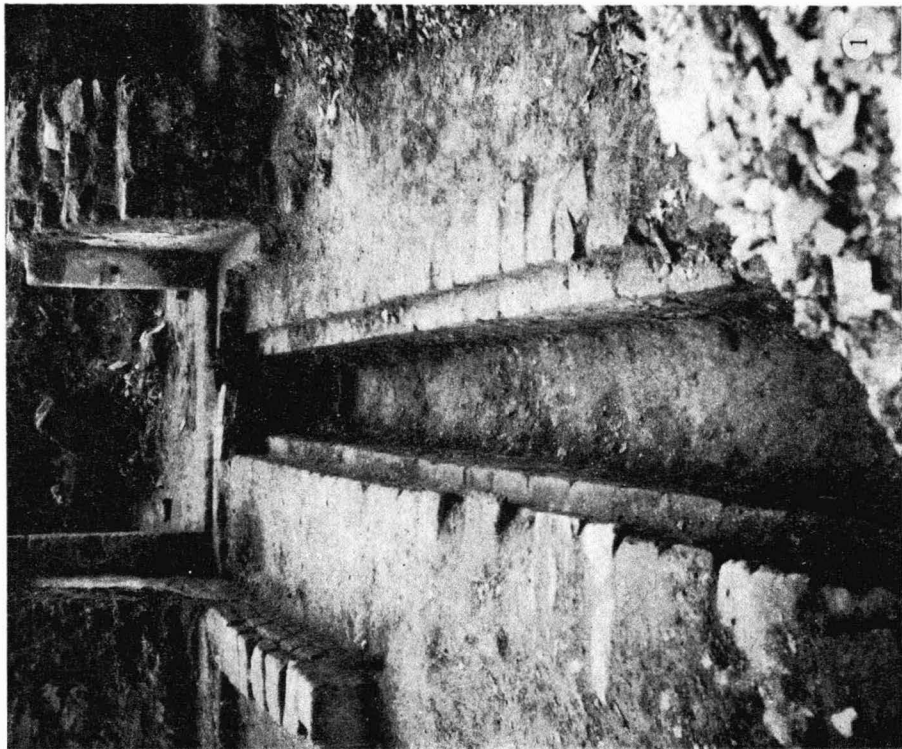
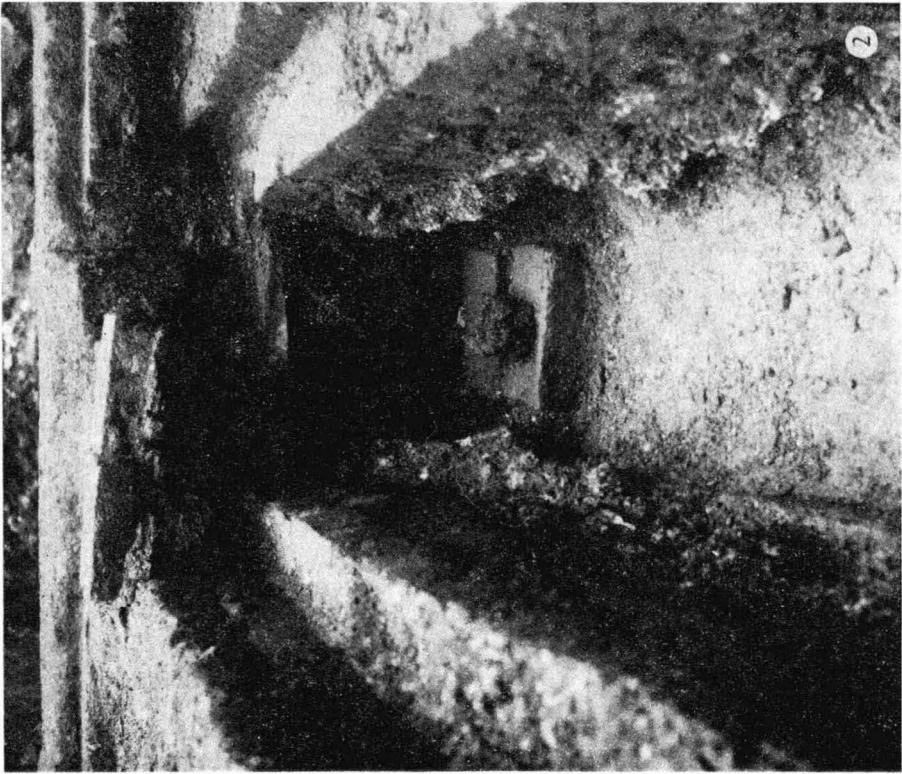
V blízkosti Rašovic mezi hájenkami Vřčavou a nedávno zbořenou Mušenicí je polní trať, zvaná Bousky. Tento název je pozůstatkem jména středověké vesnice Bohušice—Bohušky, o které jsou vedeny záznamy v Zemských deskách brněnských od r. 1358, a to převážně ve spojitosti s Konůvkami.

Zjišťovací výzkum však prokázal, že vesnice se rozkládala nikoli přímo ve jmenované trati, nýbrž o něco západněji, na protilehlém zvýšeném břehu potoka. V těchto místech jsme provedli již v minulých letech povrchový sběr, kterým byl získán střepový materiál, příznačný pro období od konce 13. do počátku 15. století a typologicky téměř shodný s keramikou z Konůvek.

Tab. 97

Dolany (okr. Olomouc). Kartuziánský klášter. Část kostela F a místnosti O s portálem. 1 pohled od jihozápadu. 2 pohled od severu. — Karthäuser Kloster. Teil der Kirche F und des Raumes O mit Portal. 1 Ansicht von Südwesten, 2 Ansicht von Norden.

Tab. 98

Dolany (okr. ●lomouc). Kartuziánský klášter. 1 vodovodní rýha v kostele F od severu, 2 detail rýhy se zbytkem potrubí. — Karthäuser Kloster. 1 Wasserleitungsrinne in Kirche F von Norden, 2 Detail der Rinne mit Rohrleitungsüberrest.

Tab. 99

Dolany (okr. Olomouc). Kartuziánský klášter z let 1388–1425. Cihla typu II, značkováná otiskem psí tlapy. —
Karthäuser Kloster aus den Jahren 1388–1425. Ziegel des Typus II, gezeichnet mit Hundepfoteabdruck.

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1973

Vydává: Archeologický ústav ČSAV v Brně, sady Osvobození 17/19

Odpovědný redaktor: Akademik Josef Poulik

Redaktoři: Dr. A. Medunová, dr. J. Meduna, dr. J. Říhový

Překlady: Dr. R. Tichý, E. Tichá

Kresby: Doc. dr. B. Klíma, A. Životská, L. Trávníčková, M. Bálek

Na titulním listě: bronzový náramek lužické kultury z Býkovic

Tiskem: TISK, národní podnik, Brno, provozovna 54, Gottwaldova 21

Evidenční číslo: ÚVTE1-73332

Vydáno jako rukopis — 450 kusů — neprodejné